

Jeg har eksempler på nogle, der har mistet mere end halvdelen af deres omsætning, fordi amtet nu har fået øje på de skilte, de har haft i årevis, og nu kører de sagen mod dem. Det er det, der er problemet. Og det kunne løses behændigt, hvis man ville.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Fru Lis Greibe. Og derefter er det fru Helga Moos som ordfører.

(Kort bemærkning).

Lis Greibe (S):

Jeg er meget enig med hr. Ebbe Kalnæs i, at de der cirkusskilte eller vogne, eller hvad de nu blev kaldt, de der store forfærdelige, der bliver sat op ved vejene, skal vi til livs. Og det er en problematik, som jeg meget gerne vil gå ind i og være med til, at der bliver strammet op over for. Men omvendt synes jeg ikke, at det skal være med til at åbne for skilteskove. Så jeg synes, det er to forslag, der egentlig kan arbejde uafhængigt af hinanden.

Med hensyn til at komme i dialog: Vi vil fra Socialdemokratiets side meget gerne være med i den dialog, som ministeren også åbnede for. Så jeg synes, at det i sig selv må være det tilsagn, som vi kan give i dag.

Helga Moos (V):

Jeg synes da, at det lyder godt med noget dialog. Det er det, vi trænger til. Og så trænger vi til, at de regler, der ligger, også bliver brugt i den gode forstand, sådan at vi får åbnet for, at der ikke er nidkærlighed i embedsførelsen ude i amterne.

Men vi trænger også til at få lidt mere rummelige rammer for, hvad man må, og hvad man ikke må. Og igen vil jeg da godt, selv om det er sagt før, sige, at det i forbindelse med det her beslutningsforslag ikke handler om hverken neonlysreklamer eller noget som helst rædselsfuldt ude i det åbne land. Det ønsker vi jo heller ikke.

Det, vi ønsker, er, at vi har mulighed for at få oplysning til dem, der søger noget bestemt, eller få oplysning til dem, der tilfældigvis er i området, og som derfor kan have gavn af at vide, hvad det er, de omgiver sig med af muligheder.

Det er, som om der er tre elementer i det. Det ene er den her med, om det er pænt eller grimt. Det andet element er, at det virker, som om man er bange for, at folk får for mange oplysninger om, hvad der foregår ude på landet. Man vil helst have, at der ikke er for mange skilte; så kan man opretholde en bevidsthed om, at der jo nok

ikke foregår så meget derude, og så er det nemmere at køre forbi, så man ikke skal stoppe for meget op, så trafikken kan glide noget bedre.

Jamen det er jo ikke det, der er meningen. Vi skal jo ikke have trafik for trafikens skyld. Vi skal da have trafik, for at man kan køre hen til noget. Vejene ligger der, fordi man skal kunne køre fra et sted til et andet sted. Så er det da en idé, at man ved, hvad det er, der ligger i det område, man opholder sig i.

Så jeg synes, at vi jo har bevæget os et skridt. Til at begynde med havde vi de røde vejskilte, der viser, i hvilken retning man kører, om man kører fra Vejle til Silkeborg, eller hvor man kører hen. Så har vi fået de blå vejskilte med den samme skrift og den samme, hvad skal man kalde det, udformning, men de er blå. De viser hen til et bibliotek, eller de viser f.eks. hen til et forsamlingshus. Et forsamlingshus kan godt være en privat virksomhed. Men der har man så alligevel valgt, at man godt kan lave skiltning til virksomheder med de blå farver.

Det er de samme skilte, der bliver brugt til seværdigheder. Det vil sige, at vi har fået skabt en form for skiltning, som godt kan harmonere med den almindelige færdelsskiltning, retningskiltning for regulering af færdslen.

Så jeg kan ikke se nogen modsætning. Vi kunne lave en serie brune skilte. Vi er så glade for jordfarver i det her land. Vi skal helst ikke have for mange skinnende farver, men det er så i orden. Hvis vi elsker jordfarver, så brug dem da – og piktogrammer, det generer mig ikke en smule. Jeg er vant til at se skiltet for seværdigheder, skiltet for camping, jeg kan godt skille det ad i farten, det er faktisk nemmere at skille ad end bogstaver.

Så lad os dog arbejde videre i de retninger. Vi skal vide, at der er liv i landdistrikterne, og vi skal sikre, at de virksomheder, som ligger derude, som har valgt at komme til at fungere i nedlagte landbrugsbygninger osv., også har en mulighed for at formidle, at de er der, også på en måde, så man ikke skal helt ned i fart for at ligge og køre rundt i et område for om muligt at kunne kigge helt ind til en bygning, der ligger inde på marken, for at se, om det kunne være dér, den virksomhed, som man søger, ligger, fordi skiltningen er så ringe, at man ikke kan finde den, når man kører ude på den almindelige vej.

Og så har vi altså også gårdbutikkerne, altså de dér, der sæsonmæssigt sælger grønne asparges og gule majs. Jamen vi skal da kunne finde dem. Vi vil godt have de friske varer, så skal vi